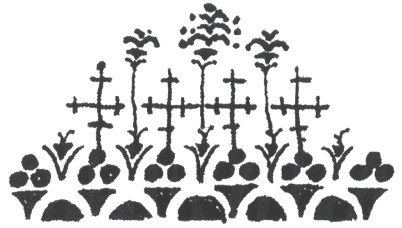

Mine elskede,

*I dag fødes Kristus – vores Broder, Ven og Frelser, for
at oprejse dem, der er faldne, trøste dem, der er bedrøvede, og
styrke dem, der er svage!*

*Lad os modtage Ham i hjertets krybbe, så Han kan oplyse
det med Sin nåde og fylde det med evig gløede!*

*Under Bettehemsstjernen og under Guds Moders
vejledning, lad os bære Ham på vores sjæls arme, i håbet om
frelse!*

*Teres tjener, broder og ven, med-korsanger og inderlig
forbedre i bøn,*

*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europei de Nord*

*+ Biskop for den Rumænsk-Ortodokse Bispedømme i
Nordeuropa*

✠ ÎMPĂRĂ

TEL SLAVEI

EX SXT
CALEA AD
VAXL S
VIATA

† MACARIE,

ved vor Guds barmhjertighed og omsorg,
Biskop for den Rumænsk-Ortodokse
Bispedømme i Nordeuropa,

Til de elskede vore brødre præsterne og diakoner, til dem som bor i de hellige klostre, og til det udvalgte folk af den sande tro: nåde, fred, sindsro og glæde fra Kristus, Han som blev født i Betlehems krybbe og i hjertets krybbe, og fra mig, faderlig velsignelse og broderlig omfavnelse fæ!

Ærede tjenere ved de Hellige Altare,
Elskede brødre og søstre i den fælles bøn,

Når vi betragter Guds frelses plan for mennesket, udbryder den hellige profet Esajas: „*Hvem troede det budskab, vi hørte, og for hvem blev Herrens arm åbenbaret?*” (Esajas 53,1). Og med rette, for hvis vi standser op og vurderer med vores menneskelige forstand, overgår Frelserens Menneskeværdets al logik. Den himmelske Fader besluttede, at Hans Søn skulle fødes i en hule, af en jomfruelig moder af ydmyg stand, hvis eneste beskytter skulle være en ældre tømrer, vel vidende at Hans Fødsel ville vække forargelse

og modstand, at det guddommelige Barn fra første øjeblik ville få en dødelig fjende i landets konge, og at Han straks efter Sin komme til verden måtte flygte i landflygtighed.

Hvilken jordisk kejser ville kunne forestille sig, at hans barn skulle efterlades sårbart og udsat midt i et rige, der gennemførte en folketælling for beskatning, og under truslen fra en tyrann, som blindet af magt og besat af sin egen ære, for at bevare den, tyede til den frygtelige nedslagtning af Betlehems uskyldige børn? Hvordan kunne man forestille sig Messias' fødsel af en blid jomfru, i et folk bundet af yderst strenge regler?

Netop fordi denne profeti oversteg al menneskelig forståelse, bar den retfærdige Simeon sin venten gennem tre århundreder og bevarede i sit hjerte – som i et bæger – Herrens løfte, som kun tøvede for at give Sig selv desto mere fuldt. Og fordi mysteriet var for dybt til hans fatteevne, behøvede den retfærdige Josef englens milde og forklarede stemme for at følge den Højestes plan.

Derfor kom Kristus til verden som et spædbarn – den mest sårbare af alle skabninger, afhængig af sin moders kærlighed og omsorg – i en familie af beskedne kår, uden beskyttelse, stillet over for en hård, ja endda brutal verden. Så sårbar som Messias var, lige så udsat var Han. Hans Fødsel forkyndes allerede før begivenheden, gennem stjernen på himlen, som ledte de tre vise mænd. Kong Herodes får ligeledes kendskab til den, og hele Jerusalem og Judæa forfærdes.

Mine højt elskede,

Kristus, den levende Guds Søn, kunne allerede fra spædbarnsalderen have fjernet fra jordens overflade dem, der lurede på hans liv og udtænkte Hans død. Ét eneste kald, og legioner af engle ville have spredt Herodes' morderiske styrker, og den himmelske Fader kunne straks have indsat på tronen Jesusbarnet som konge over Israel. Men ligesom de himmelske hærskarer ikke steg ned for at ødelægge tempelvagten, som kom for at arrestere Herren i Gethsemane Have, således blev de heller ikke sendt ved Inkarnationen – altid nær, men ikke efter verdens målestok.

Englene viste sig for at forkynde glæden over Herrens Fødsel i de rene hjerter hos de enkle og ydmyge hyrder, hos de tre pilgrimme som vise mænd og hos den gudfrygtige retfærdige Josef, ligesom de år senere stod ved Kristi side i Gethsemanes smerte, trøstede og styrkede Ham, og derefter forkyndte Hans Opstandelse for de myrrabærende kvinder, som stod forbløffede og vantro foran den tomme grav.

Vores Frelser har, fra sin Fødsels morgen til timen for sin død, fra Betlehems krybbe til Gethsemane Have og langs Korsets vej, gjort Sig selv og forblevet sandelig den milde Broder og urokkelige Ven for hver enkelt af os – Ham som vi påkalder i prøvelsens stund, i ensomhedens time, i den indre vildfarelse og i de sorger, som ingen andre kan se eller forstå end Han alene. Når depression udmatter os, når angst lammer vort hjerte, og når ensomhed fortærer os, forbliver Kristus den Samme: Han som ledsager os

og søger os, selv når vi ikke længere har styrken til at søge os selv.

Vi føler os ofte sårbare og alene, knuget under presset fra en forhastet, opsplittet og usikker verden, hvor en oversvømmelse af information, nyhedsstrømmen og teknologiens tempo udmatter og forstyrrer os. Vi lever ofte med hjertet revet itu mellem ønsket om at have det godt og oplevelsen af ikke at kunne rejse os, mellem frygten for at miste kontrollen og smerten ved at se vores egen styrke svækkes. Vi befinder os uden faste holdepunkter, uden retning, uden åndeligt tilflugtssted og nogle gange uden nogen, til hvem vi kan betro vores hjertes sorger. Bekymringer oversvømmer os, ængstelser berøver pilgrimme os freden, og den daglige uro fjerner os fra os selv og fra dem, vi elsker, så vores liv til tider ligner en sump af magtesløshed snarere end en vej mod Guds Rige. Tynget af ubesvarede spørgsmål, søvnløse nætter og endeløse kampe glemmer vi, at vi aldrig er alene, men altid er sammen med Kristus, Frelseren.

Vi forsøger at bære vores byrder alene, idet vi sætter vores lid til egne kræfter og planer. Når disse vakler eller bryder sammen, styrter vores håb med dem ned i fortvivlelsens frygtelige afgrund. Men netop dér, i mørkets dybeste dyb, hvor sorger, svagheder, synder og frygt samler sig, der gør Kristus plads med Sit milde og gennemtrængende Lys, som fordriver mørket, og Han selv – Den Store Læge – fordriver frygten og helbreder os, idet Han viser, at der for Ham ikke findes nogen sår, som Han ikke kan læge.

Elskede broder og elskede søster,

Når du giver afkald på tilliden til din egen kraft og begynder at støtte dig til Gud, vil du mærke, hvordan du løftes af *“Hans mægtige højre hånd og Hans hellige arm”* (Salme 98,1). Han fører dig ud af fortvivlelsens sumpe og leder dig til den havn, som ikke blot er et tilflugtssted fra nød og trængsel, men en ny vision af livet.

De hellige fædre lærer, at glemsel af Gud er den største lidenskab. Når vi glemmer Ham, berøver vi os selv det eneste våben, som kan overvinde mørket: bønnen. Da er der intet, der hindrer frelsens fjender i at såre os gennem sorg, frygt, fortvivlelse eller bespottelse. Jo mere vi ydmyger os og påkalder Herren om hjælp, desto stærkere bliver vi i sjælen og overvinder bedrageriske tanker og ødelæggende lidenskaber. Han renser vort hjerte, klargør vores sind og giver os styrke og frihed.

Derfor, elskede broder og elskede søster, hvis du føler, at depressionens, angstens, kvalens eller ensomhedens byrde presser dig, så frygt ikke! Du er ikke alene! Du er ikke fortabt! Du er ikke uden håb! Løft dit blik mod Frelseren og sig uophørligt, med al din håb: **„Herre Jesus Kristus, Guds Søn, forbarm Dig over mig, synder!”**

Glem aldrig: Kristus bøjer Sig først mod de knuste, de sorgfulde og dem, der græder uden trøst! For dig blev Han født i den fattige krybbe; for dine tårer og din smerte ydmygede Han Sig; for din ensomhed valgte Han at blive din Broder; for din frygt kom Han for at give dig fred og mod, idet Han blev din Ven!

Derfor, i disse velsignede dage for Hans Fødsel, åbn dit hjertes dør for Ham! Påkald Ham, modtag Ham, og lad Ham oplyse mørket i dig!

Og du vil mærke, hvordan der, lidt efter lidt, begynder at slå et nyt hjerte i dit bryst – et varmere, lettere, mere levende hjerte! Du vil mærke, hvordan de mørke tanker spredes som morgendisen ved solopgang! Du vil mærke, hvordan frygten slukkes, og i dens sted spirer en fred, som verden ikke kan give! Du vil mærke, hvordan nåden omslutter dit væsen, og det åbenbares for dig, at du aldrig er alene! Du vil mærke, hvordan den bitre tåre forvandles til en kilde af trøst, og Kristus ikke længere er fjern, men nær, meget nær i din ånde, i dine tanker, i hvert slag af dit hjerte, for Han er nu blevet født i selve din sjæls krybbe, i dit indre Betlehem. Amen.

Jeres tjener, broder og ven, som ønsker jer alt godt og beder inderligt for jer, og som nu sammen med jer synger julesalmer,

† Fader Biskop Macarie

**Givet på Bisperesidensen i Stockholm,
Kongeriget Sverige,
på Herrens Fødsels Fest,
frelsens år 2025.**